

[Gudiksen.]

godt og særligt dansk, der nu kommer i Højsædet. Man har faaet Øjnene op for Grundtvig, eller man har i hvert Fald faaet Følelsen af, at Grundtvigs forskellige Frihedsideer, hans Sange og Salmer, karakteriserer det bedste nedarvede danske i vort Folk.

Man har faaet Øjnene op for, at der er noget virkeligt dansk at samles om, som man ikke saa før; men var det mon ikke ogsaa værd at lære noget af den gamle danske Borger- og Bondekultur paa Beskæftigelsesområdet?

De gode Hjem og Arbejdspladser sunde Arbejdsforhold er systematisk forbudt for de unge, eller der har i hvert Fald været lagt Hindringer i Vejen for dem i de senere Aar til fordel for fremmede Metoder. Jeg skal blot nævne to Ting: Lærlinge maa ikke spise og bo hos deres Mester. For Mejeriernes Vedkommende er der sket det, at Mejeristerne ikke maa bo og spise hos Mejeribestyreren, hvilket efter min Mening er en Bevægelse i samme Retning. Der kunde nævnes utallige Ting. Jeg skal ikke komme ind paa andre, men blot antyde det. Der har været en Bevægelse bort fra alle de gode gamle nedarvede Bonde- og Borger-sikke paa Arbejdsmarkedet. Paa samme Linie er de Hjem, hvor Folkene ikke maa være i Stue sammen med Familien, men har deres særlige Folkestue. Den Bevægelse uddyber Skellet mellem de arbejdende og de besiddende, og den forringer Forstaaelsen. Baade Fagforeningernes, de daarlige Husbonders og de daarlige Husmødres Fejlgreb strider mod det bedste i Traditionen fra de gode danske Borger- og Bondehjem.

Vi staar nu her ved en Lovgivning, som har to store Hovedformaal: at faa alle smaa Arbejder frem til Udførelse i hver en Krog i Danmark, og — hvad der følger deraf — at forhindre al unødvendig Arbejdsløshed ved en sideløbende skærpet Kontrol.

Under sidste Krig var der her i Landet ved at vokse en Stemning frem til Ugunst for Arbejdet, men baade Krigstiden, Efterkrigstiden og navnlig Kriseaarene 1930—1933 lærte os alle, at det var Arbejdet, vi maatte have i Højsædet, hvis vi vilde igennem. Hvem var det, som kom bedst igennem under denne Krigs- og Krisetid? Man kan sige det meget kort: Sliderne i vort Folk og Sliderne i vore Erhverv.

Vi har kun to naturlige Raastoffer herhjemme, som betyder noget: vort Arbejde og Jorden, og det vilde være blaaøjet at tro, at vi kommer uden om Arbejdet i det kom-

mende Europa eller i de kommende Aar. Derfor er det ikke for tidligt, vi begynder at indstille os paa denne Linie. Dermed være selvfølgelig ikke sagt, at vi ikke arbejder i Dag, ikke er indstillet paa den Linie, men vi har en alt for stor Arbejdsløshed. Hvis vi vil have Haab om at klare os blot nogenlunde ud i Fremtiden, maa det være ved stor Dygtighed og ved, saa vidt det er muligt, at faa alle i Arbejde, hver efter sin Evne — der er ingen, der forlanger mere. Men sker det, at alle kommer i Arbejde, saa er der ogsaa visse Ting, der tyder paa, at vi nok kan tage Konkurrenceen op i den nye Verden.

Vi har et dygtigt Erhvervsliv, det gælder baade Haandværk, Industri, Landbrug og Handel, vi har en dygtig Arbejderstand og en dygtig Ungdom — alle taget som Helhed. Det er derfor glædeligt, at vi her har en Lovgivning, som peger i Retning af at faa alle nyttige Arbejder udført og faa alle i Arbejde.

I den her foreliggende Sag betræder man altsaa Decentralisationens Vej — lidt forsigtigt maaske, men der sker dog et Skridt i den rigtige Retning, og mit første Ord herom skal være en Tak derfor og en Opfordring til at gaa videre ad den Vej. Denne Tak er i første Omgang adresseret til den højtærede Minister, som har været villig til at lade en saadan Lovgivning nyde Fremme.

Naar man, som nævnt, har kunnet kritisere Tremandsudvalgenes Arbejde, er Aarsagen den alt for ringe Bemyndigelse og den daarlige Placering, Loven af 1940 gav dem. Det foreliggende Revisionsforslag gaar da ogsaa ud paa at rette disse Fejl. Det er lykkedes i nogen Grad, selv om jeg gerne havde set, at man var gaaet endnu videre. Man giver nu de kommunale Beskæftigelsesudvalg — Tremandsudvalgenes nye og mere klingende Navn — store Opgaver at tumle med og visse Bemyndigelser med Hensyn til Iværksættelse af de talrige Smaaarbejder, der findes Mulighed for i hvert eneste Sogn Landet over. Jeg har tidligere her i Tinget, navnlig under Landvindingslovens Behandling, peget paa den beskæftigelsesmæssige Betydning, der laa i, at disse Smaaarbejder blev taget op, og det kan derfor kun glæde mig, at det nu endelig sker. Det kan kun ske ved, at man lægger Initiativet og Bemyndigelsen ud til Befolkningen selv ude i de smaa lokale Kredse. Det vilde være alt for besværligt og dyrt, om et Centralkontor i København skulde finde ud af, hvilke af den Slags Arbejder der bør fremmes og hvilke ikke. Det kan faktisk kun